

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Сваке недеље браћо и сестре, свакога празника, Света Црква износи пред нас своју духовну децу неку поуку, неку тајну, неко чудо које је Господ Христос извршио за време свога боравка на земљи, или његови светитељи у току протеклих 2000 година. Господ је дошао на земљу, постао човек, живео са људима, учио људе, чинио безбројна чудеса над људима, пострадао од људи и васкрсао ради чега? Зашто је све то било потребно? То нам објашњава данашње Свето Јеванђеље. Господ је дошао на земљу, да људима објави и дарује живот вечни. И објаснио је шта је живот вечни. То је да познају Тебе истинитог Бога и кога си послао Исуса Христа. То је живот вечни, истинско Богопознање. Истинска вера, то је оно што омогућава живот вечни. А да је ради тога дошао и не само обећао већ и даровао људима живот вечни, Он је показао својим славним васкрсењем. Јер је васкрсао и показао да је то пут свакога човека на земљи. Али и пре свога васкрсења Господ је показао да има власт, над животом и над смрћу.

Потресан један догађај описан данас у Светом Јеванђељу, десио се у граду Наину, када је Господ са својим ученицима и мноштвом народа улазио у град. На градској капији сусреле се две поворке. Једна која иде за Животодавцем Господом Христом и друга која испраћа мртваца из града. И то којег мртваца? Младића, јединца мајке удовице! Има ли шта страшније у овом свету од наступа смрти која краде оне што су најдражи, па не преза да узме ни јединца мајци удовици. Многи је народ ишао и у тој поворци, поворци смрти. Дошли су да испрате младића али и да утеше ојађену мајку. Сигурно су је многи тешили, многи су јој говорили, као и данас што говоре: „Не плачи мора то да

буде, то је свакоме суђено и тако даље“. Али то за мајку није могла бити утеха. А Господ сусревши се са ужасном смрти, која је показала своје наказно лице према том младићу, прилази мајци и Он каже: „Не плачи“. Али не остаје на речима. Јер сама реч не значи много, многи нам говоре „не плачи“, али немају, не могу да нас утеше! Не могу да нам уместо жалости дају радост. А Господ рече пратњи да стане, дотаче се носила на коме је младић лежао и обраћа се њему као живоме: „Момче теби говорим устани“. И Његова реч постаде дело. Устаде младић и седе и Он га узе и даде га мајци његовој.

То је браћо и сестре права утеха, која је мајку из туге и очаја могла да преведе у радост. То је Господ учинио да би показао да је он дошао да победи смрт, не само своју него смрт свакога човека, и да људима дарује живот вечни. Наравно тај младић је касније, то сигурно Јеванђеље не пише, у своје време поново се упокојио као Свети четверодневни Лазар, којег је након четири дана васкрсао из гроба и он је живео још тридесет година, па се после упокојио на острву Кипру и тамо се његов гроб налази, други гроб. Први је у Витанији код Јерусалима а други на Кипру. Човек са два гроба, то је четверодневни Лазар пријатељ Христов.

Овим дакле преславним чудом са сином жене удовице, показује Господ да је Он дошао да ослободи људе од те најстрашније муке, који је држао род људски у ропству од Адама до Христа. До тада смрт је била страшна, људи нису знали за васкрсење, сматрали су и веровали да је са смрћу са гробом све завршено. Није! То је Господ показао да није све завршено. Смрт овог нашег земаљског живота, није тачка нашег битисања, него само запета иза које се живот

продужује, као што се иза запете реченица у тексту наставља и продужује. Дакле смрт је дошла као последица греха, онако како је Господ обећао Адаму, бранивши му да једе плод са једнога дрвета у Рају. „Јер у који дан окусиш са тога дрвета, умрећеш“. То је Господ рекао и тако је било. Није умро Адам тога дана и часа када је окусио тај плод, али је постао смртан. Смрт је добила власт над њим. И он је у своје време умро и он и Ева и сви његови потомци умиру до дана дашњег због тога првородног греха. А Господ је дошао да ослободи људе од греха, смрти и ђавола. Јер ђаво преко греха и смрти влада родом људским. А Господ је дошао да ослободи људе те троглаве аждаје: греха, смрти и ђавола и да им дарује живот вечни.

То је оно што Свето Јеванђеље проповеда, То је оно што Света Црква учи 2000 година. То је оно што су Свети Оци из седмог Васељенског Сабора и осталих Сабора утврдили, и предали нама као праву истиниту веру. Ту веру браћо и сестре и ми држимо и дужни смо да је очувамо, неупрљану, неокрњену, неискварену разним заблудима и јересима, екуменизмом, папизмом и тако даље. Него да останемо верни оној вери, коју је Господ оставио апостолима. Апостоли Светим Оцима, Свети Сава примивши од Светих Отаца, предао то нашем Српском народу. Да и ми ти веру чувамо и сачувамо. Да је предамо нашој деци и омладини, Како би се име Божије на прави начин и наша вера одржала у нашем народу до краја света и века.

Само ако тако будемо радили браћо и сестре, онда можемо се надати, када одемо одавде из овог света, сви ћемо морати да одемо, да ћемо се наћи у Царству Христову и да ћемо тамо добити оно што је Господ обећао свима, живот вечни. Али живот вечи у Царству Његовоме, у блаженству

вечноме а не у мукама вечним. Онима који не верују, или који криво верују, који кваре веру Православну, они ће добити вечност али на жалост вечност у мукама оњеним у паклу, тамо где црв не умире и где се огање не гаси.

Нека би Господ молитвама Свете Богородице, Светих угодника Божијих, Светих отаца седмог Васељенског Сабора, дао нама снаге, чврстине, да одржимо ту веру Православну, да по њој живимо и живот свој завршимо и тако добијемо живот вечни, да би смо тамо и ми са свима Светима славили Оца и Сина и Светога Духа, кроза све векове и сву вечност.

Амин!